

общо единъ мъжъ напуща домъ и родина и става рицарь, предприема такива дълги странствования? — попита Белослава като погледна игриво младия хубавъ момъкъ съ плавитѣ си черни очи.

— „Богъ и дамата на сърдцето“ е нашиятъ девизъ... Вѣрность къмъ Бога и вѣрность къмъ дамата, това е нашиятъ законъ, нашата върховна добродетель. Ние защитаваме слабитѣ, потиснатитѣ, онеправданитѣ. Ние се славимъ съ подвизи, за да получимъ после отъ нѣчия хубава ржка достойна награда. Ние странствуваме по цѣлия свѣтъ, защото нашето отечество е тамъ, където можемъ да проявимъ своята доблестъ...

Белослава го слушаше омаяна. Ето това бѣха слова, които ѝ харесваха. Тя си спомни за Добромиръ и въздѣхна. Той бѣ вече напълно загубенъ за нея. Напоследъкъ Витлеемъ бѣ дочуль за него мълва, че преминаль въ мания. Все пакъ, никой не знаеше нищо положително за него: живъ ли бѣ или мъртъвъ.

— Нашитѣ Фландърски графове сѣт ^и най-добритѣ образци, какво трѣба да бжде единъ рицарь, — продължи Люи. Ала внезапно той се усѣти, че споменаването икето на Бодуена ще бжде неприятно и продължи само за Анри. — Императорътъ съчетава всички най-важни качества за единъ рицарь: храбрость, милосърдие, скромность, благочестие...

Той хвърли скритомъ погледъ къмъ царкинята. Ала тя сякашъ не го бѣ чула дори. Тѣй празенъ и уморенъ бѣ погледътъ ѝ, сякашъ загубенъ въ шеметни глѣбини... Мисльта ѝ бѣ тамъ, все тамъ, край брѣговетѣ на Евксинското море... Тамъ, въ калето на Несебъръ, бѣ заточенъ Радуль. И тя отново, за стотенъ, за хиляденъ пжтъ, преживѣваше съ затворени очи мига на последното свиждане. И сякашъ тежкъкъ облакъ слизаше надъ сърдцето ѝ, което бавно и безнадеждно биеше въ пустотата на свѣта.

— Какъ изглежда императоръ Ерикъ? — попита съ живо любопитство Белослава.

Рицарьтъ се усмихна.

— О, не. Не бихъ желалъ да го описвамъ, за да не